

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2689/2021
15.07.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина, Марине Милановић, Гордане Џакула и Катарине Манојловић Андрић, чланова већа, у парници тужилаца АА и ББ, обоје из ..., чији је пуномоћник Буцко Ђерђ, адвокат из ..., против тужене ВВ из ..., чији је пуномоћник Бисерка Крпић, адвокат из ..., ради раскида уговора о доживотном издржавању и накнаде, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2476/20 од 16.11.2020. године, у седници одржаној 15.07.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2476/20 од 16.11.2020. године, као изузетно дозвољеној ревизији.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2476/20 од 16.11.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Суботици П 660/2018 од 21.07.2020. године, исправљеном решењем истог суда П 660/2018 од 18.09.2020. године, ставом првим и другим изреке, усвојен је захтев тужилаца и раскинут је уговор о доживотном издржавању, дворби и нези од 07.05.2015. године, који је оверен од стране јавног бележника Јасмине Филиповић Узелац, под посл. бр. ОПУ 1025-2015, закључен између тужилаца, као давалаца издржавња и тужене, као примаоца издржавања. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцима исплати 873.259,00 динара на име накнаде за пружено издржавање и дворбу у временском периоду од 07.05.2015. године до 02.05.2018. године, са законском затезном каматом од 21.07.2020. године до исплате. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужена да тужиоцима на име трошкова поступка плати 162.310,00 динара, са законском затезном каматом од дана падања у доцњу до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 2476/20 од 16.11.2020. године, одбијене су жалбе тужене и првостепена пресуда потврђена.

Против правноснаже пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију, као посебну, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, на основу члана 404. став 1. ЗПП.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11, 87/18), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија), док је ставом 2. истог члана прописано да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом раскинут је уговор о доживотном издржавању, дворби и нези закључен 07.05.2015. године између тужилаца, као давалаца издржавања и тужене, као примаоца издржавања и обавезана је тужена да тужиоцима на име накнаде за примљена давања и услуге у периоду од 07.05.2015. године до 02.05.2018. године плати 873.259,00 динара, са каматом од 21.07.2020. године. Трошкови тужилаца на име давања и услуга (обезбеђење смештаја, хране, неге, пажње) туженој у спорном периоду износили су 1.260.152,00 динара, док је тужена тужиоцима предала 330.155,56 динара, плаћајући им на тај начин део услуга. Међу странкама није спорно да је дошло до раскида спорног уговора о доживотном издржавању и да су се стекли услови за успостављање реституције, као последице раскида уговора о доживотном издржавању, била је само спорна висина накнаде. Имајући у виду наведено, по оцени Врховног касационог суда у овом случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, с обзиром да се ревизијом оспорава утврђено чињенично стање у погледу висине накнаде на име примљених давања и услуга, а одлуке нижестепених судова о основаности овог захтева тужилаца засноване су на примени одговарајућих одредаба материјалног права. Са напред наведених разлога не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, са којих разлога је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. у вези члана 403. став 3. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Чланом 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 20.06.2018. године, а побијана вредност предмета спора је 873.259,00 динара.

С обзиром да вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке

Србије на дан подношења тужбе, то ревизија тужене није дозвољена на основу члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић, с.р.**

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић